

Evidențind sensul soliei românești de solidaritate militantă, rolul de exponent cel mai autorizat al intereselor supreme ale țării noastre, pe care îl deține, prin neobosită sa activitate creatoare, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii gaboneze, Omar Bongo, spune: „Prin persoana dumneavoastră, care simbolizează și întruchipează aspirațiile legitime ale întregului popor român, purtător al unui îndelungat și bogat trecut istoric, al unor multiple înfăptuiri și, mai mult încă, al unui imens potențial — noi întâmpinăm, cu o bucurie generală țara prietenă România, patria umanismului latin, deschisă astăzi realizărilor moderne”. La rîndul lor, Kenneth David Kamuda, președintele Republicii Zambia, arată că preocuparea tovarășului Nicolae Ceaușescu „pentru promovarea cauzei umanității, pentru promovarea intereselor omenirii este demonstrată”, președintele Mozambicului, Samora Moises Machel, sublinia: „...am primit în Republica Populară Mozambic, în capitala noastră Maputo, pe marele nostru prieten, conducător al revoluției române, marele luptător antifascist, anticolonialist, împotriva apartheidului, a rasismului, tovarășul Nicolae Ceaușescu”, iar președintele Republicii Burundi, Jean Baptiste Bagaza, vedea în „șeful statului român pe „omul sub a cărui conducere dinamică poporul român a obținut mari victorii... și a cărui viață întreagă se confundă cu istoria recentă a țării sale”.

Națiunea noastră resimte o satisfacție legitimă luînd cunoștință de sentimentele ce înaltă stimă și admirație manifestate de conducătorii țărilor vizitate, de popoarele lor, față de solii României socialiste, și sprijină neabătut politica internă și externă a partidului și statului nostru; au demonstrat-o, dealtfel, entuziastele telegrame adresate, după efectuarea vizitei, tovarășului Nicolae Ceaușescu, telegrame în care oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități se angajau să-și sporească eforturile pentru a întâmpina cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român și cea de-a 35-a aniversare a zilei de 23 August cu noi și noi realizări de seamă în opera de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Întîîimaiul românesc — triplă semnificație

Agajat cu entuziasm și energie creatoare în nobila misiune de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate, poporul nostru a întâmpinat 1 Mai 1979 cu noi și valoroase realizări în producția de bunuri materiale și spirituale, în perfecționarea relațiilor sociale. În acest an, tradiționala zi de primăvară în care, în întreaga lume, se celebrează solidaritatea celor ce muncesc, în lupta pentru demnitatea Muncii și a Omului, a însumat câteva istorice aniversări.

S-au împlinit, mai întîi, 90 de ani de la primul Congres al Internaționalei a II-a, ținut, în iulie 1889, la Paris, congres la care mișcarea muncitorească din România era reprezentată de cinci socialiști și în care s-a hotărît, în unanimitate, ca proletariatul din întreaga lume să-și afirme concomitent, într-o zi amune, în ziua de 1 Mai, de la an la an mai puternic, opțiunile politice și sociale înaintate, opunînd alianței internaționale a burgheziei solidaritatea frățească, unitatea revoluționară a tuturor muncitorilor.

Și, într-adevăr, această zi de mai, care, întîmplător, la români este și o veche sărbătoare cîmpenească, Armîndenul, a devenit, pentru proletariatul din țara noastră, o emblemă a viguroasei sale acțiuni de emancipare, împotriva asupririi și exploatării. Prin crearea, la 8 mai 1921, a Partidului Comunist Român, clasa muncitoare din România a dobîndit un detașament de avangardă, un stegar al intereselor fundamentale ale întregului popor muncitor, ceea ce a conferit un substanțial și nou avînt luptelor politice și sociale desfășurate de masele largi populare.

Intruchipînd cele mai de seamă virtuți ale clasei muncitoare, Partidul Comunist Român a acționat, între 1924 și 1944, în condiții de opresiune și teroare, în ilegalitate, conducînd bătălii de clasă de amplă rezonanță națională și internațională, definindu-și lîmpede rolul de strateg al luptei pentru fericirea maselor largi de oameni ai muncii, de apărător al intereselor clasei muncitoare și al libertăților democratice, împotriva fascismului și a războiului.

La 1 Mai 1939, un tânăr revoluționar comunist, cu o maturitate politică excepțională pentru cei douăzeci și unu de ani ai săi, se impune ca un conducător eminent în lupta antifascistă, care căpătase o importanță fără precedent. Acest tânăr se numea Nicolae Ceaușescu. Primesc, împreună cu alți tovarăși, din partea Partidului Comunist, sarcina de a da Armîndenului din București un caracter cu totul deosebit. În acel an, 1 Mai coincidea cu organizarea celui dintîi Congres al breslelor din România, iar cercurile burgheze conducătoare sperau că, dînd un cadru legal Zilei muncii, vor obține adeziunea breslelor la regimul de dictatură regală, impus cu mai bine de un an în urmă. Partidul Comunist, îmbinînd mijloacele de luptă ilegale cu cele legale, hotărîse ca, în cadrul programului aprobat de autorități, să se organizeze, de fapt, o amplă manifestare antifascistă și antirăzboinică. „Jos Garda de fier !”. „Vrem amnistie pentru deținuții antifasciști ! Vrem arestarea fasciștilor !”, „Pace, pîine, pămînt, libertate !” — iată numai cîteva dintre lozincile demonstrației din fața palatului regal, al cărei ecou internațional a fost suficient de puternic ca să fie socotită ca una dintre cele mai mari manifestații antifasciste din Europa, aflată în preajma unui cumplit război mondial. Marcață de puterea de muncă excepțională și de talentul de conducător comunist ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, manifestația de acum patruzeci de ani a confirmat prestigiul și autoritatea politică a Partidului Comunist în rîndurile clasei muncitoare.

La 1 Mai 1944, în plin regim de dictatură militară fascistă, înțelegînd necesitatea istorică a unirii mișcării muncitorești, veritabilă coloană vertebrală a coaliției antifasciste, cele două partide muncitorești, comunist și socialist, în urma unui acord de front unic, dau publicității un manifest, în care se proclama : „Muncitorimea în front unic își strînge astăzi rîndurile, la noi ca pretutindeni. În ziua de 1 Mai, ziua ei de luptă și speranțe, muncitorimea organizată unită, de la comuniști la social-democrați, cheamă întreaga clasă muncitoare, pe toți muncitorii organizați și neorganizați, întregul popor român, toate clasele și păturile sociale, toate partidele și organizațiile, indiferent de culoare politică, credință religioasă, apartenență socială, la luptă hotărîită pentru pace imediată, răsturnarea guvernului antonescian, formarea unui guvern național din reprezentanții tuturor forțelor antihitleriste din țară, sabotarea și distrugerea mașinii de război germane... pentru o Romînie liberă, independentă și democratică”.

Manifestul de 1 Mai, al Frontului Unic Muncitoresc formula sarcinile naționale vitale ce stăteau în fața poporului român, demonstrînd convingător patriotismul clasei muncitoare, forța socială cea mai avansată, a cărei luptă a determinat evenimentele cruciale ce au jalonat istoria modernă a Romîniei. Manifestul reprezenta un prim document de maximă importanță în procesul de restabilire a unității depline a clasei muncitoare. Frontul Unic Muncitoresc va constitui nucleul coaliției patriotice care, sub conducerea comuniștilor, a înfăptuit Insurecția națională armată antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944. O dovadă în plus a creșterii potențialului de luptă unită a clasei muncitoare a fost înfăptuirea unității de acțiune a tineretului muncitoresc, la 5 septembrie 1944. În realizarea Frontului Unic al Uniunii Tineretului Comunist și Uniunii Tineretului Socialist, precum și a principiilor de acțiune comună, un rol de mare importanță i-a revenit tovarășului Nicolae Ceaușescu, pe atunci secretar general al Uniunii Tineretului Comunist, care și-a dăruit, în această acțiune militant-comunistă, întreg talentul și pasiunea revoluționară.

Iată, așadar, că întîmniul românesc încorporează o triplă semnificație, pentru lupta revoluționară a clasei muncitoare.

Dealtfel, am putea spune că întreaga lună mai, la romîni, cuprinde sărbători de cea mai mare importanță ale militantismului revoluționar ; ne gîdim în primul rînd la ziua de 8 Mai, ziua de naștere a Partidului Comunist Român, ne gîdim, de asemenea, la ziua de 9 Mai, care păstrează în ea două emoționante evenimente : proclamarea Independenței de stat a Romîniei (1877) și încheierea victorioasă a războiului antifascist (1945).

Și aceste evenimente de glorie și mîndrie au fost, sînt și vor fi în inima poporului nostru, de cîte ori Armîndenul arde pe steagurile roșii și tricolore. Pentru că 1 Mai trebuie să însemne totdeauna victoria Omului. Tutarilor acestor generoase sensuri, trebuie să le adăugăm faptul că, de 34 de ani, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la marșa adunare populară din 30 aprilie 1979, „Oamenii muncii din Romînia sărbătorește 1 Mai trecînd în revistă mărețele succese obținute, la început în lupta pentru democratizarea țării, pentru transformarea revoluționară a societății, apoi în zidirea celei mai drepte și mai umane orînduirii, orînduirea socialistă, în făurirea noii civilizații materiale și spirituale, pe pămîntul patriei noastre. Fiecare 1 Mai reprezintă o nouă treaptă pe care poporul nostru, liber și stăpîn pe destinele sale, o urcă pe drumul progresului, al bunăstării și fericirii”.

„T”